



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: V. C., zastoupený Mgr. Hanou Wernerovou, advokátkou se sídlem Brno, Heršpická 5, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, za účasti: 1. J. P., 2. M. P., oba zastoupení JUDr. Janou Havlíkovou, advokátkou se sídlem Nové Město na Moravě, Brněnská 110, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 9.2.2012, č.j. KUJI 9980/2012, sp. zn. OUP 32/2012 Ši-2,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2012, č.j. KUJI 9980/2012, sp. zn. OUP 32/2012 Ši-2, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jako nepřipustné jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu Městysy Luka nad Jihlavou, stavebního odboru, ze dne 7.11.2011, č.j. 2011/72-6.

I. Podstata věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce s odůvodněním, že proti usnesení stavebního odboru Úřadu městysy Luka nad Jihlavou ze dne 7.11.2011, č.j. 2011/72-6, kterým bylo zastaveno správní řízení o odstranění stavby „Plastový vodovod pro přívod užitkové vody k rodinnému domu“ na pozemcích p.č. 643/9, 643/1, 643/2, 642, 643/5, 643/6, 643/7, 1546, 1498/1, 50/1, 53/3, 295/11, 1507/1, 57 a 60/2 a st. p.č. 66 v k.ú., a které bylo poznamenáno do spisu, není odvolání přípustné podle § 76 odst. 5 správního řádu. Stavební úřad řízení zastavil, neboť před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno (a skončeno) řízení o téže věci.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v podané žalobě namítá, že přes jeho pozemky vedou ze studny manželů P. dva vodovody, přitom ani k jednomu nemají tito manželé povolení. Žalobce dále namítá, že věcné břemeno na pozemku, jehož je žalobce vlastníkem, opravňuje manžele ke zřízení jedné vodovodní přípojky, nikoli však dvou samostatných vodovodů. Žalobce ve své argumentaci poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zaměňuje pojmy vodovod a vodovodní přípojka, přičemž se jedná o dva naprosto odlišné pojmy, a odkazuje na jejich legální definice obsažené v zákoně č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých dalších zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích).

Žalobce v podané žalobě rovněž namítá, že trasy vodovodů nejsou přesně zaměřené, tudíž stavební úřad nemůže mít přesné informace o tom, jaké pozemky lze označit za dotčené.

Podstatou další žalobní námitky je tvrzení, že stavební úřad neměl žádný důkaz, na základě něhož by mohl dospět k závěru, že stavba byla dokončena a zkolaudována. Tímto postupem tak bylo žalobci odňato právo se v předmětné věci bránit. I v případě, že by byl ocelový vodovod uznán jako povolený, plastový vodovod nebyl podle názoru žalobce nikdy povolen.

Žalobce v podané žalobě rovněž uvádí, že si je vědom toho, že proti usnesení o zastavení řízení není přípustné odvolání, nicméně podle něj byly naplněny podmínky pro přezkum v přezkumném řízení.

Na základě výše uvedeného se žalobce domáhá zrušení jak napadeného, tak i prvostupňového rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný k podané žalobě uvádí, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu pouze jednou, tudíž stavební úřad neměl podruhé řízení o odstranění stavby zahajovat. K tomu dále dodává, že vodovod je vodním dílem, proto řízení o jeho odstranění, případně dodatečném povolení, není ani v jeho kompetenci coby obecného stavebního úřadu. Žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s § 66 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán řízení z moci úřední zastaví, pokud zjistí, že již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci.

Dále žalovaný uvádí, že v rámci svého postupu rovněž zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkum rozhodnutí v rámci přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí, a dospěl k závěru, že tyto předpoklady dány nejsou, neboť předmětné usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jak byly žalobcem uplatněny (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako nepřípustné odvolání žalobce, které směřovalo proti usnesení o zastavení řízení ze dne

7.11.2011. Toto usnesení bylo podle § 66 odst. 2 správního řádu poznamenáno do spisu a účastníci řízení s tím byli seznámeni vyrozuměním z téhož dne.

Podle § 76 odst. 1 správního řádu v případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením. Toto usnesení se podle § 76 odst. 3 tohoto zákona oznamuje buď doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou (analogicky podle § 72 správního řádu) nebo se pouze poznamená do spisu, stanoví-li tak zákon.

Podle § 66 odst. 2 správního řádu řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.

Usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, nabývá právní moci již samotným poznamenáním do spisu (§ 76 odst. 3 správního řádu) a nelze se proti němu podle § 76 odst. 5 tohoto zákona odvolat.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán opožděné nebo nepřipustné odvolání zamítne.

V daném případě žalovaný vyhodnotil odvolání žalobce jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť směřovalo proti usnesení, proti němuž se nelze odvolat. Žalovaný svůj závěr v napadeném rozhodnutí rovněž dostatečně odůvodnil. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalovaný nebyl povinen se v napadeném rozhodnutí zabývat věcnými námitkami, které byly obsažené v podaném odvolání (shodně *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.*: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 385-386), a pokud tak učinil, stalo se tak nad rámec jeho povinnosti. Žalovaný měl v napadeném rozhodnutí odůvodnit toliko svůj závěr o nepřipustnosti podaného odvolání. To také učinil, neboť na str. 2 rozhodnutí uvádí, že odvoláním bylo napadeno usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu (řízení bylo zastaveno proto, že před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno /a skončeno/ řízení o téže věci), proti němuž se nelze odvolat.

Tento závěr přitom žalobce v žalobě nezpochybňuje, naopak výslovně zde uvádí, že si je vědom toho, že proti usnesení o zastavení řízení v daném případě odvolání přípustné není. Soud proto vázán uplatněnými žalobními body tuto otázku neposuzoval.

Žalobce dále namítal, že mělo být podané odvolání hodnoceno podle jeho obsahu jako podnět k přezkumnému řízení.

Tu soud musí poukázat na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zkoumal, zda jsou dány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, nařízení obnovy řízení či vydání nového rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal, že neshledal zákonné důvody k zahájení přezkumného řízení, neboť ze spisového materiálu vyplynulo, že stavební úřad již jednou řízení o odstranění stavby zahájil, a přestože jednou byla stavba nazvána jako „vodovodní přípojka“ a jednou jako „plastový vodovod“, z předložených dokladů vyplývá, že se jedná o tutéž stavbu.

Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný otázkou, zda byly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, zabýval. Námitka žalobce tedy důvodná není. Soud přitom není oprávněn hodnotit to, zda žalovaný tyto předpoklady vyhodnotil správně či nikoliv. Jak již uvedl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 5.3.2010, sp. zn. 5 Ca 117/2007: „*V závěrech, zda jsou dány předpoklady pro přezkum v přezkumném správním řízení, rozhodnutí správního orgánu přezkumu soudu nepodléhá, neboť na využití tohoto prostředku dozorčího práva (§ 94 správního řádu) nemá účastník správního řízení právní nárok*“.

Pokud jde o ostatní žalobní námitky, kterými žalobce brojí proti stavbě vodovodu, tak těmi se soud zabývat nemohl. Napadeným rozhodnutím je totiž v daném případě rozhodnutí žalovaného a rozsah soudního přezkumu byl tak zúžen tím, že odvolání žalobce bylo zamítnuto pro nepřipustnost. Právě toliko napadené rozhodnutí a tedy otázku nepřipustnosti odvolání mohl soud posuzovat. V daném případě tedy jen to, zda bylo odvoláním napadené usnesení usnesením, proti kterému se odvolat nelze. Tuto otázku však žalobce nijak nezpochybnil. Námitkami věcnými, týkajícími se samotné stavby vodovodu a jejího souladu s právními předpisy, se soud zabývat nemohl, neboť tuto otázku žalovaný v napadeném rozhodnutí neřešil a řešit ani neměl.

Soud tedy dovodil, že žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba není důvodná. Nadto soud nezjistil vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6.6.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu